

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๑๓ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙
ไม่มีรัฐบาลใดเสมอรัฐบาลปัจจุบัน

ก่อนจึงหัน

วันพระ วันโกน วันเสาร์ วันอาทิตย์ เป็นวันที่ชาวพุทธเราจะเสาะแสวงหาความดีงามเข้าสู่ใจ ถ้าพูดถึงอาหารก็อาหารภายนอก อาหารภายใน ภายนอกได้แก่วัตถุสิ่งของต่างๆ ที่นำมาเยี่ยวยารักษาธาตุชั้นของเรา อาหารภายในได้แก่คุณงามความดี จะเกิดจากการให้ทาน รักษาศีล เจริญเมตตาภาวนา ผลเหล่านี้เป็นความดีงามอันเลิศเลอ นี้แหละที่จะเป็นเครื่องสนับสนุนอุ้มชูจิตใจของเราให้ไปเกิดในสถานที่ที่เรามุ่งหวังนั้นละ คือให้สมหวังๆ การที่จะทำให้อสมหวังก็ต้องสร้างความดีงาม ความเลวทรามจะให้สมหวังไม่ได้ ใครจะหวังขนาดไหนก็ตาม หวังด้วยความเลวร้าย จะมีแต่ความเลวร้ายเกิดขึ้น จะให้เป็นความดีตามความหวังนั้นไม่มี

ใจเป็นของไม่ตาย ไม่เคยตายมาแต่กาลไหนๆ จิตทุกดวงไม่มีคำว่าตาย จะตกทุกข์ได้ยากลำบากขนาดไหน แม้ที่สุดตกนรกอเวจีก็กัปก็กัลป์ เสวยทุกข์ทรมานแสนสาหัส ก็ยอมรับในความทุกข์ทั้งหลายเหล่านั้น แต่ไม่ยอมฉิบหายคือจิตดวงนี้ เมื่อฟื้นตัวได้แล้วหรือสิ้นบุญสิ้นกรรม เพราะกรรมนี้เป็นของไม่เที่ยง มีแปรสภาพได้ แปรช้า แปรเร็ว บุญกรรมแปรสภาพได้ทั้งนั้น ไม่ว่าจะบาปไม่ว่าบุญ แปรได้เปลี่ยนแปลงได้ จิตใจเมื่อมีความดีงามแล้วจะมีเครื่องสนับสนุนให้ไปเกิดในสถานที่ต่างๆ

คำว่าเกิดนั้น ไม่ใช่จิตนี้เกิดแล้วดับ ดับแล้วเกิดนะ ไปเข้าร่างนั้นภพนั้นภพนี้ เรียกว่าไปเกิด จิตแท้ไม่เคยตายไม่เคยฉิบหาย พอพ้นจากสิ่งเหล่านี้แล้วก็ป็นธรรมดา ดั่งพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่าน ท่านสร้างความดีงามมาสมบูรณ์พูนผลแล้ว จิตของท่านก็หลุดพ้นไปได้ ความดีนั้นแลเป็นเครื่องชักพอกสิ่งมัวหมองมืดตื้ออันทำให้เป็นทุกข์นั้นให้จางหายไปจากใจ จนกระทั่งใจบริสุทธิ์เต็มที่แล้วก็เป็นธรรมดาขึ้นมา ท่านว่านิพพานเที่ยง คือจิตดวงนี้แลไปเป็นนิพพาน นิพพานเที่ยง ให้ตายไม่ตาย จะไปทางซั่วก็ไม่ตาย ไปทางดีก็ไม่ตาย คือจิตดวงนี้ จึงต้องได้เสาะแสวงหาความดีงามเพื่อสนับสนุนให้จิตดวงนี้ไปสู่สถานที่ที่ดีคติที่เหมาะสมเป็นลำดับลำดับไป จนกระทั่งถึงความพ้นทุกข์ อาศัยบุญกุศลนี้ทั้งนั้น อย่างอื่นอาศัยไม่ได้

พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว ชี้แจงบอกสอนสัตว์โลกทั้งหลาย ให้ดำเนินตาม ผู้ใดดำเนินตามทางของพระพุทธเจ้าที่ทรงสั่งสอนไว้แล้ว ผู้นั้นจะเป็นไปเพื่อความราบรื่นดีงามโดยลำดับ จนกระทั่งถึงมรรคผลนิพพานได้ไม่สงสัย เพราะฉะนั้นวันเสาร์วันอาทิตย์ วันพระวันโกนอย่างนี้ พวกเราชาวพุทธควรจะเสาะ

แสวงหาคุณงามความดีเข้าสู่ใจ ใจนี้บกพร่องมาก เรื่องความดีงามทั้งหลายบกพร่องมาก แต่ความชั่วช้าลามกอันเป็นพื้นเป็นไฟนั้น ต่างคนต่างเสาะต่างคนต่างแสวง วิ่งเด่น ขวนขวายโดยไม่รู้สึกรู้ว่า ตนไปหากวันเอาไฟมาเผาตน อย่างที่พวกทุจริตคดโกงรีดไถในวงรัฐบาลเราทุกวันนี้ จนกระเทือนทั่วประเทศไทย

นี่เขาวาเขาสร้างความดีงามนั้นนั้น นั้นละคนชั่ว ใจที่ชั่วสร้าง ความชั่ว เข้าใจว่าเป็นความดีงาม ความดีงามเข้ากันไม่ได้กับคนชั่ว ต้องเป็นคนดี เสาะแสวงหาแต่ความดี แล้วก็ได้แต่ของดีมา เกิดในภพใดชาติใดก็สมมักสมหมาย เพราะตนเองได้สร้างเอาไว้ ความชั่วนี้เรียกว่าผิดหวังๆ เจออะไรๆ เข้าไป เจอตั้งแต่สิ่งที่ผิดหวังไม่พึงปรารถนา ถ้าเป็นคนเราเกิดมาอย่างนี้ เป็นผู้ชายก็อยากได้เมียสวยๆ งามๆ เป็นผู้หญิงก็อยากได้ผัวหล่อๆ ครั้นไปได้ผู้หญิงก็ไปได้แต่พวกขี้ทุตทุตถึงไปเสียมาเป็นผัว ถ้าผู้ชายก็ไปได้เมียปากแหวัดๆ บ่นเข้าบ่นเย็น ถ้าเป็นหลวงตาบ้วนน้ำฟาดปากเมียวันหนึ่งก็หนไม่ทราบ นี่ละมันได้แต่ของไม่สมหวังอย่างนั้น เข้าใจไหมละ ให้ทำให้ดี

ให้อุด เก็บความรู้สึก ความรู้สึกอยู่ภายในใจ ถ้าเปิดออกมาทางปากเกิดเรื่องเกิดราว ดีชั่วจะกระทบกระเทือนถึงคนอื่นได้ ถ้าเก็บความรู้สึกจะมีแต่ตัวเองเป็นคนรับทราบ เพราะฉะนั้นจึงต้องเก็บความรู้สึกและใช้ความอดทนให้ดี ผู้มีธรรมต้องมี ความอดความทน ความพินิจพิจารณา วันนี้เป็นวันโกน วันสืบลีลิมหาคำ ให้พากันเสาะแสวงหาความดีงามเข้าสู่ใจ เวลานี้ใจกำลังมีติดบอดทั่วโลกดินแดน ไม่มีศาสนาที่ถูกต้องดีงามเข้าขัดเกลากิเลส มีศาสนาก็เป็นศาสนาของกิเลส คำสอนของกิเลส พวกเรามีแต่ศาสนาเต็มตัว ศาสนากิเลสมีแต่กิเลสพรา้สอน กิเลสหลุดลากไปลงเหวลงบ่อไปอย่างนั้น ละ คำสอนพระพุทธเจ้าหลุดลากไปสู่ทางความดีงาม ให้พากันจดจำเอา

พระเราตั้งใจปฏิบัติให้ดี ผู้ใดมีสติดีผู้นั้นจะเป็นผู้ครองมรรคครองผลโดยไม้อาจสงสัยเลย สติเป็นสำคัญเป็นพื้นฐาน ถ้ามีสติครอบอยู่หัวใจแล้ว กิเลสจะหนาแน่นขนาดไหนก็ตามไม่เกิด กิเลสจะเกิดออกมาทางสังขาร คือความคิดความปรุง พอออกไปก็เป็นพื้นเป็นไฟกลับมาเผาไหม้ตนเอง ถ้าสติมีอยู่กิเลสเกิดไม่ได้ ผู้ตั้งรากฐานใหม่ คำบริกรรมเอามาปิดช่อง พุทโธๆ หรืออัมโม คำใดก็ได้ข้อใดก็ได้ เอามาปิดช่องที่สังขารเกิดให้เป็นสังขารของพุทโธไป สังขารของอัมโม สังขารของสังโฆ ก็เรียกว่าเป็นสังขารฝ่ายธรรม ถ้าเป็นสังขารของกิเลสแล้วมันคิดปรุงวันยังค่ำ เป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้ตัว จึงต้องตั้งสติให้ดี

ผู้ตั้งสติให้ดีแล้ว ผู้นั้นจะตั้งรากตั้งฐานมีความสงบร่มเย็นได้ การตั้งสตินี้ก็ขึ้นอยู่กับธาตุขันธ์ของเราอีกด้วย ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับความตั้งใจ ความตั้งใจตั้ง เรื่องตั้งนะตั้ง แต่เมื่อธาตุขันธ์มีกำลังมาก ๆ ก็เป็นภัยต่อการตั้งใจตั้งสตินะ ล้มผล็อยๆ เวลาธาตุขันธ์มี

กำลังมาก สำหรับผู้ผ่อนอาหารนั้นเหมาะสมแล้วกับจริตของตน ผ่อนอาหารไปมาก น้อยเพียงไรสติจะดีขึ้น ๆ ถ้ากินมากเท่าไร ๆ สติล้มเหลวไม่มีเลย หลับครอก ๆ ได้ทั้ง ๆ ที่นั่งภาวนา พวกกันจตจำเอนะ

ธรรมนี้เป็นธรรมอันเลิศที่ศาสดาองค์เอกสอนพวกเรา เราเป็นลูกศิษย์มีครู ขอให้ตั้งใจปฏิบัติ เดินตามครู อย่าวิ่งตามกิเลส เดียวนี้โลกอันนี้เป็นโลกที่หมุนไปตาม กิเลสที่จะลงเหวลงบ่อโดยถ่ายเดียวเท่านั้น เราไม่อยากพูดอย่างอื่น มองไปที่ไหนมีแต่ คนสร้างความชั่วช้าลามก ด้วยความปิตินิตีเสียด้วยนะสร้างความชั่ว พอกพอใจ สร้าง ๆ ตลอดเวลา เราให้สร้างความคิด มันไม่พอใจก็บังคับ บังคับให้พอใจในความคิด ให้ทำความดี

พระพุทธเจ้าเลิศเลอด้วยความดี สาวกทั้งหลายท่านเลิศเลอด้วยความดี เราเป็น ลูกศิษย์มีครูขอให้มีความดีติดเนื้อติดตัวเถิด ไปที่ไหนจะมีความสง่างามภายในหัวใจ เรานั้นแหละ เอาละเทศน์เท่านี้พอ จะให้พร

หลังจั่งหัน

วันพระวันเจ้าเข้าวัดเข้าวา หรือทำความสงบภายในบ้านนี้ถูกต้อง ใจอย่าพาให้ มันคึกคะนองเกินไป จะขบตั้งแต่ฟันไฟเผาตัวเองและส่วนรวมไปเรื่อย ๆ ถ้ามีศีลธรรม เป็นเครื่องอบรมแล้วจะสงบเย็น ๆ มนุษย์เราที่มีคุณค่าก็เกี่ยวกับเรื่องศีลธรรม ถ้าไม่มี ศีลธรรมไม่มีค่าอะไรแหละ ศีลธรรมเป็นเครื่องประดับมนุษย์เราให้มีค่า เราอยากได้ยิน วิจารณ์การพาบรรดาพี่น้องประชาชนทั้งหลายเข้าวัดเข้าวา อยากได้ยินอยากพบอยาก เห็น มีแต่เข้าไปแบบที่ดูไม่ได้นั่น ผู้นำสำคัญ แม้แต่วัดอย่างนี้ก็เหมือนกัน เจ้าอาวาส วัดเป็นเช่นไร จะสื่อเรื่องของวัดทั้งหมดอยู่นั้น

คำว่าศีลธรรมกับกิเลสอยู่ในใจดวงเดียวกัน สิ่งเหล่านี้จะไม่อยู่ตามวัดตลุดต่าง ๆ ภายนอก อยู่กับหัวใจสัตว์หัวใจคน ธรรมก็ดี กิเลสก็ดี ทั้งสองอย่างนี้อาศัยใจเป็นที่เกาะ เป็นที่ยึด ใจถ้าไม่มีธรรมก็มีแต่กิเลสรุ่มล่อมเป็นพินเป็นไฟเผาอยู่นั้น ถ้ามีธรรมแล้วก็ ได้รับการหล่อเลี้ยงเป็นความสงบเย็นใจ คำว่าใจกับธรรมกับกิเลส ฐานที่ตั้งของธรรม และกิเลสได้แก่ใจ ใจเป็นนักรู้ รู้ที่อยู่ใน รู้ทุกคนนั้นแหละ นี่ตัวสำคัญตัวรู้ ๆ อยู่ที่นี่ ถ้า ได้รับการอบรมในทางที่ถูกที่ดี อันนี้ก็จะเด่นสง่างามไปเรื่อย ๆ ถ้าไม่ได้รับการอบรม แต่ถูกเสียมสอนในทางที่เป็นภัย ใจดวงนี้เป็นภัยมหากภัย จึงต้องได้รับการอบรม

ใจของเราดวงเดียวกันนี้แหละ ถ้าพูดถึงเรื่องการอบรม ตั้งแต่เริ่มต้นอบรม ก็ เหมือนเราไปเรียนหนังสือ ก.ไก่ ก.กา ไม่รู้ภาษาภาษา ค่อยเรียนเข้าไป ๆ ค่อยรู้ เราฝึก ใจของเราก็อย่างนั้นเหมือนกัน ที่เราเรียนมาทางด้านปริยัตินั้น คือแบบแปลนแผนผัง

ของความดีความชั่ว มีอยู่ในนั้น เป็นแบบแปลนแผนผังที่ติงามสอนไว้ ทางชั่วก็มีอยู่ในนั้น แต่สอนให้ละ ทางดีก็มีอยู่ในนั้นสอนให้บำเพ็ญ

เบื้องต้นฝึก ไม่มีตัวไหนที่จะคึกคะนองติดดินคิดมากที่สุดยิ่งกว่าใจ ใจนี้ติดดินมากที่สุดทีเดียว คือมันมีพิษภัยมากมันติดมันดิน เอาการะยะที่ว่าฝึกหัดดัดแปลงให้เข้าวัดเข้าวาฟังธรรมจำศีล ทำบุญให้ทาน มันไม่อยากจะไปนะ ที่ไม่อยากจะไปคือมีอันหนึ่งอยู่ภายใน เป็นข้าศึกของความดีทั้งหลาย ขึ้นชื่อว่าทำความดี ตัวนี้เป็นข้าศึกก็ติดกัน หวงห้ามอยู่ภายในลึกลับนั้นแหละ ลึกลับๆ อยู่ในใจ หาเลศหาเรื่องออกทางที่มันต้องการ ที่ต้องการคืออะไร ก็เลศต้องพาลงต่ำเสมอ ธรรมชั้นสูงเสมอ จะปีนชั้นสูงมันลากเอาไว้ๆ จึงต้องได้รับการอบรม

พอพูดอย่างนี้ก็ระลึกถึงในตำรา อนาคตบัณฑิตเศรษฐี มีลูกชายคนหนึ่ง ลูกชายก็มีนิสัยอยู่ แต่เวลานั้นกิเลสกำลังหุ้มห่อมันอย่างมีดมีดปิดตา พ่อสำเร็จเป็นพระโสดา เป็นอริยบุคคล อนาคตบัณฑิตเศรษฐีนะ ลูกชื่อนายกาละก็มีนิสัยอยู่ แต่เวลานั้นถูกอันตรายปิดบังหุ้มห่อไว้หมด ไปวัดไปวาไม่ยอมไปเลย พ่อก็หาอุบายจ้างไปวัด พ่อเป็นอริยบุคคลชั้นโสดาแล้ว พยายามชักจูงลูกอยากให้เป็นวัดไปวาไปฟังธรรมฟังธรรมบ้าง ลูกไม่สนใจ พ่อต้องจ้าง เอา จ้างไปวัด ขอแต่เข้าในเขตวัดว่างั้นเถอะนะ ไปอยู่ที่ไหนก็อยู่เถอะ กลับมาก็ให้ค่าจ้างทุกวันๆ

ไปอยู่ใกล้วัด วัดก็มีเสียงธรรมละซิไซ้โหมละ เป็นวัดพระเชตะวัน พระพุทธเจ้าด้วย เสียงธรรมกังวานอยู่นั้นทุกวี่ทุกวัน แกก็ไปอยู่ตามประสีประสาของแก ครั้นฟังไปฟังมามันก็เข้าหูละซีที่นี้ ฉลาดเข้าไปเข้าหูๆ พอฟังไปแล้วเกิดความเคารพเลื่อมใสขึ้นมาทันทีเลย มีความติดพันในธรรมในธรรมอย่างมาก แล้วกลับไปบ้าน พ่อได้เห็นโทษของตัวที่ขนาดพ่อได้จ้างมาวัด พ่อกลับไปก็ต้องไปเอารางวัล คือไปเอาค่าจ้างพ่อเสียก่อนแล้วจะไปไหนค่อยไป แต่วันนั้นไม่ยอมไปเลย หนีไปทางอื่น เรียกมาเอารางวัล บอกไม่เอา ที่เอามาแล้วก็อายพ่ออยู่แล้วว่างั้น อายพ่อแล้ว วันนี้ขออย่าให้เอาเลย นั้นเห็นไหม

จากนั้นมาจ้างให้อยู่ก็ไม่อยู่ ไปวัด แต่ก่อนต้องจ้างไปวัดถึงไป ที่นี้จ้างให้อยู่ไม่ให้ไปวัดไม่ได้ไม่รับ ต้องไปวัดทำเดี๋ยว นี้จิตดวงนี้แหละมันพลิกบ๊ีบเท่านั้นเลยเป็นคนดีคนดีขึ้นมาโดยลำดับ นี่ละใจ เวลาสิ่งไม่ดีทั้งหลายปกคลุมเข้าไปก็เป็นของไม่ดีไปเรื่อยๆ หมดค่าหมดราคา เมื่อมีของดีคืออรรถธรรมแทรกเข้าไปก็มีความสง่างามขึ้นมาดีขึ้นมา เพราะฉะนั้นจึงต้องมีการอบรม

ใจนี้พร้อมเสมอที่จะรับสิ่งต่างๆ ตลอดเวลา รับเรื่องราวต่างๆ อยู่ตลอด แต่ส่วนมากเป็นเรื่องราวที่ไม่ดีก็ยิ่งทำจิตใจให้ต่ำทรามลงไป ต่ำลงไปเรื่อยๆ ถ้าได้รับการ

อบรมทางด้านอรรถธรรม จิตก็จะค่อยฟื้นตัวขึ้นมาๆ คนเราทุกคนอยู่ที่ไหนะ เราอย่าไปคิดว่าสิ่งภายนอกทั้งหลายเป็นของสำคัญยิ่งกว่าใจ ใจเป็นของสำคัญมากที่สุดทีเดียว ลงใจได้เป็นอันธพาลแล้วแหลกไปหมด ถ้าใจเป็นบัณฑิตขึ้นมาเพราะมีความรู้ความฉลาดด้านอรรถธรรม มีหิริโอตตปปะ สะดุ้งกลัวต่อบาปต่อกรรม ไปที่ไหนสง่างามไปหมดเป็นอย่างนั้นนะใจดวงเดียวนี้แหละ

ใครอย่าว่าพอเกิดขึ้นมาแล้วจะดีทีเดียว ไม่ได้นะ อะไรจะมาพอกพูนขนาดไหน สมบัติเงินทองข้าวของ ยศถาบรรดาศักดิ์มาพอกพูน ก็มีแต่ลมปากมีแต่สิ่งภายนอก ตัวใจนั้นยังแอบเฉื่อยอยู่ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร สมบัติทั้งหลายเหล่านั้นก็ไม่มีคุณค่า เพราะใจแอบเฉื่อยจนมัวเสียอย่างเดียว สิ่งเหล่านั้นก็ไม่มีคุณค่า ที่นี้พอใจสง่างามขึ้นมา สิ่งเหล่านั้นก็กลายเป็นของมีคุณค่าไปตามๆ กันหมด จะใช้ในทางใดๆ เป็นประโยชน์ทั้งนั้นๆ นั่น ไม่ได้ใช้ในทางเสียหาย ใช้ในทางที่ถูกที่ดีก็ดีไปเรื่อย ๆ เพราะฉะนั้นท่านจึงสอนให้อบรมใจ

ใจดวงนี้ไม่ตาย ต้องได้รับการอบรมให้ดี เพื่อจะก้าวเดินสูงไป ภาที่ใจจะได้รับก็เป็นภพของคนมีบุญ จะไม่เกิดในสถานที่ชั่ว ไปเกิดในสถานที่ดีภพที่ดีทั้งนั้น ท่านจึงสอนให้อบรมใจเพื่อจะได้ไปสู่สุคติโลกสวรรค์ คนมีบุญเท่านั้นไปได้ คนมีบาปไปไม่ได้ ลงนรก เพราะฉะนั้นใจจึงต้องได้รับการอบรม มันชี้เกี้ยวชี้คร้านเท่าไรก็ต้องฝ่าต้องฝืนกัน สุดท้ายพอรสของธรรมเข้าซึมซาบถึงใจแล้วความขยันหมั่นเพียรจะมาเอง ความอุตสาหะพยายามมาเองๆ

เวลาเราฝึกหัดที่แรกแหม มันติดมันตันเหมือนจุงหมาใส่ฝน จุงหมาใส่ฝน ฝนตกจ๊กๆๆ จุงหมาไปหมาร้องแจ๊กๆ มันไม่อยากตากฝนหมา นี่จุงเข้าวัดเข้าว้าร้องแจ๊กๆ เป็นอย่างนั้นนะ ที่นี้พอเข้าอกเข้าใจในธรรมแล้วฝนตกไม่ตกไม่สนใจ จะไปให้ได้ๆ เลย เอา ขึ้นเบื้องตันที่ตัวของเราเองฝึกหัดตัวเอง จะว่าโอ้วว่าอวดว่าไม่ว่าคุยก็แล้วแต่ท่านทั้งหลายจะพิจารณา เราเป็นอาจารย์สอนคนเพื่อเป็นคติแก่ผู้ฟังทั้งนั้นแหละ ไม่ได้เพื่อตัวเอง ตัวเองมีมากมีน้อยก็มีอยู่ที่นี้แล้ว

เวลาฝึกเบื้องตันจิตใจมันติดมันตัน ฝึกหัดภาวนานี้ มันไม่อยากเข้าร่องเข้ารอย ร่องรอยคืออรรถคือธรรม กรอบของธรรมบังคับจิตไว้ให้คิดแต่ทางที่ถูกที่ดี มันไม่อยากคิด มันอยากคิดแต่ทางชั่วช้าลามก ติดตันทั้งวันทั้งคืน ฝึกเข้าไปๆ ดัดเข้าไป อุบายวิธีการคือมีปัญญานี้สำคัญ ปัญญาคิดอ่านไตร่ตรองแล้วก็เดินตามนั้น เมื่อฝึกหัดเข้าไป มันติดมันตันขนาดไหนบังคับไม่ให้มันติดมันตัน เราเคยฝึกมาแล้ว จนกระทั่งที่ว่าเอาพุทโธติดกับใจ ไม่ยอมให้คิดไปไหนเลย

ทำไมจิตนี้มันเจริญแล้วเสื่อม ๆ ก้าวขึ้นไปสับสนสับสนหัววันแทบเป็นแทบตาย เหมือนไสครกขึ้นภูเขามันหนัก แต่เวลาไปอยู่บนภูเขาได้สองคืน โห้ย กลิ้งลงมานี้ทับหัวเจ้าของไปเลย อย่างนี้ตลอดมาปีกับห้าเดือนจิตที่เจริญแล้วเสื่อม เป็นเพราะเหตุไรจึงเป็นอย่างนี้น้ำ เราทนทุกข์แสนสาหัส จิตเสื่อมก็เป็นทุกข์มากแล้ว ยังมาเสื่อมซ้ำเข้าไปอีก จะเอาความสุขมาจากไหน เป็นไฟทั้งกองในหัวใจนั้น จึงหาอุบายวิธีพลิก จิตเราก็พยายามเต็มเหนี่ยว ๆ แล้วทำไมเจริญขึ้นไปได้สับสนสับสนหัววัน ไปอยู่ได้เพียงสองคืนหรือสามคืนแล้วเสื่อมลงต่อหน้าต่อตา จะเป็นเพราะเหตุไรน้ำ

ตอนนั้นเราไม่ได้มีคำบริกรรม มีแต่ตั้งสติจอกับจิตเฉย ๆ มันผลอได้ ๆ ที่นี้เอาแบบนี้ จะเอาคำบริกรรมให้ติดกับจิต สติติดกับนั้นไม่ยอมให้มันคิดปรุงอะไร เราคิดมาตั้งแต่วันเกิด ที่นี้เราบังคับไม่ให้คิดในเวลานี้ด้วยการบำเพ็ญธรรมทำไมจะไม่ได้วะ บังคับแหละ ได้เห็นประจักษ์นะที่นี้ เอ้า บังคับ แต่นิสัยเราชอบพุทโธ เอาพุทโธบริกรรม สติติดกับพุทโธ ความคิดนี้ให้เป็นความคิดพุทโธ ไม่ใช่เป็นความคิดของกิเลส ห้ามคิดทั้งหมด ให้คิดแต่พุทโธ ๆ ที่นี้ช่องมันขึ้นมาคือสังขาร ความปรุงขึ้นมา อวิชชา ต้นมัน มันอยากคิดอยากปรุงอยากรู้อยากเห็น อยากทุกอย่าง จากอวิชชา

ที่นี้เอาสติบังคับด้วยคำบริกรรม ปิดช่องไม่ยอมให้คิดเลย พอลงใจแล้วว่า เพราะขาดคำบริกรรมนี้แหละ ที่นี้ลงใจแล้วก็เอาคำบริกรรมติด ไม่ยอมให้มันคิดไปไหนเลย จะเอาความคิดนี้เป็นธรรม พุทโธ ๆ เป็นความคิดเหมือนกันแต่เป็นธรรม แล้วสติติดกับนั้น มันอยากคิดอยากปรุงนี้ โธ เหมือนอกจะแตก แต่เมื่อได้ต่อสู้กันแล้วมันต้องสู้กันไม่ถอยกัน มันอยากคิดเท่าไรไม่ยอมให้คิด เอาพุทโธติด ๆ ไว้ วันแรกเหมือนอกจะแตกเราไม่ลืม โธ ทุกข์มากแสนสาหัส คือไม่ยอมให้คิดไปไหนเลย ให้อยู่กับพุทโธ คำเดียว

ก็เรามีหน้าที่ภาวนาอย่างเดียวนี้ ไปภาวนาอยู่ในป่า งานอื่นไม่มี งานนี้อย่างเดียวทำไมจะไม่ได้ บังคับ วันแรกเหมือนอกจะแตกมันอยากคิด ไม่ยอมให้ผลอจริง ๆ นะว่าไม่ให้ผลอไม่ผลอจริง ๆ ให้มีแต่พุทโธกับสติติดอยู่ทั้งวันเลย เอ้า มันอยากจะคิดไปไหน มันก็ดันขึ้นมา ๆ ทางนี้ก็บังคับช่องที่มันจะขึ้นไม่ให้ขึ้น เอาพุทโธปิด สติติดแนบเข้าไป วันแรกหนักมาก วันที่สองค่อยเบา วันที่สามเบาเห็นชัดที่นี้ เออ ชอบกล เอาจนกระทั่งถึงว่าความคิดพุทโธ ๆ นี้ เวลาพุทโธติด ๆ กันไปทั้งวันทั้งคืนเว้นแต่หลับ มีแต่พุทโธอย่างเดียวกับจิต ไม่ให้ทำงานอย่างอื่น ให้ทำงานกับพุทโธอย่างเดียว

ที่นี้เวลามันได้ที่ช่องมันแล้วคำว่าพุทโธ ๆ นี้ละเอียดเข้าไป ๆ จนกระทั่งพุทโธหายเงิบเลย เหลือแต่ความรู้ที่ละเอียดเท่านั้น ก็ทำให้สงสัย อ้าว พุทโธเราก็ติดกันมาตั้งแต่วันเริ่มต้นแล้ว ที่นี้มันหายไปไหน กำหนดยังงี้ก็ไม่ขึ้นไม่มี เอ้าไม่มีก็มีความรู้

อันหนึ่งว่า ให้อยู่กับความรู้นี้ด้วยสติเหมือนกัน พอมันสงบลงไปมันไม่ทำงานนะ พุทโธ ไม่มี นึกยังงี้ก็ไม่ออก เหลือแต่ความรู้ที่ละเอียด เอาสติจับกับความรู้ที่ละเอียดเอาไว้ ทีนี้พอได้จังหวะมันก็คลี่คลายออกมา พอคลี่คลายออกมานึกพุทโธได้ เอาพุทโธติดเข้าไป ๆ จนกระทั่งรู้จักวิธีปฏิบัติ พุทโธนี้เวลาละเอียดเข้าไป ๆ จิตละเอียดเข้าไปแล้ว พุทโธละเอียด ๆ จนหายเลยนะ ไม่มี พุทโธไม่มีเลย หลายครั้งหลายหนก็ทำได้

ทีนี้จิตนี้ก็ค่อยเจริญขึ้น ๆ เอาที่นี้มันจะเสื่อมตรงไหน มันเคยเสื่อมตรงนั้น เอาเสื่อม ๆ ไปไม่เสียหาย เราเคยเสียหายพอแล้ว จะเจริญก็เจริญ จะเสื่อมก็เสื่อม แต่พุทโธไม่ปล่อย เอาตรงนี้แหละ พอเจริญขึ้นแล้ว ๆ ถึงขั้นที่จะเสื่อมปล่อยเลย เอ้า ๆ เสื่อม พุทโธนี้ไม่ปล่อย เอาอันเดียวติดเข้าไป ขึ้นเรื่อย ๆ นะ พอถึงขั้นได้สองคืนเสื่อมที่นี้ไม่เสื่อม ถึงเสื่อมก็ไม่เสียหายมัน ปล่อย เพราะมันเคยเสื่อมมาพอแล้ว ทีนี้ขึ้นเรื่อย ๆ เลย นี่ตั้งวิธีถูกต้อง มันผลเพราะขาดคาบบริกรรมโดยไม่สงสัยละทีนี้ พอคาบบริกรรมกับสติ ติดแนบเข้าไป ความคิดปรุงออกไม่ได้ ก็เลสหทางออกไม่ได้ก็ไม่มารังแกเรา จากนั้นก็แน่นหนา มันคงขึ้นเรื่อย ๆ

วิธีตั้งจิตต้องมีบทหนักบทเบาต่อกัน เพราะจิตนี้ผาดโผนมาก ด้วยอำนาจของกิเลสพาให้ผาดโผน เวลาธรรมเอาให้ถึงกัน ธรรมก็ผาดโผนได้ เอากิเลสให้อยู่ ไม่คิดไปทางไหนได้เลยเพราะอำนาจของธรรมปิดไว้ ๆ ทีนี้จิตก็ค่อยเจริญขึ้น ๆ นี่ละการฝึกหัดเบื้องต้น เราพูดถึงการฝึกเบื้องต้นที่จิตเจริญแล้วเสื่อม ๆ บังคับแบบบริกรรมติดแนบ ทีนี้เจริญแล้วไม่เสื่อม ไม่เสื่อมก็แน่ใจว่าถูกทางแล้ว ทีนี้ก็ขยับใหญ่เลย เอาได้ ๆ เลย จากนั้นมาไม่เคยเสื่อมนะ

จนกระทั่งได้เกิดความอัศจรรย์เวลานั่งหามรุ่งหามค่ำ ตอนนั่งตลอดรุ่ง โธ ทุกข์แสนสาหัส นั่งตลอดรุ่งเรานั่งอยู่นั้นตัวของเราเหมือนกับหัวตอ ความทุกข์ทั้งหลายที่โหมเข้ามาเผาร่างกายอันนี้เหมือนไฟเผาหัวตอ แต่สำคัญที่สติกับปัญญา ทุกข์มากเท่าไรทนเฉย ๆ ไม่ได้นะไม่ถูก ทุกข์มากเท่าไรเกิดมากเท่าไร สติปัญญายังหมุนรอบอยู่กับความทุกข์ซึ่งเป็นอริยสัจ สุดท้ายก็ลงฝั่งเลย พอพิจารณาจบแล้วลงถึงแดนอัศจรรย์ จ้าลงไปทีเดียว เหนอ อย่างนี้หรือ นั่นเห็นไหมละ ได้ตั้งแต่คืนแรกเลย คืนแรกนั่งตลอดรุ่ง

จากนั้นมาแล้วก็ได้พยาน วันไหนจะตลอดรุ่งก็เขียนใบตายให้เลย ให้พลิกไป ยังไงไม่ได้เป็นอันขาด เรานั่งตลอดรุ่งก็เคยเล่าให้เป็นคติแก่บรรดาลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลาย มีข้อบังคับ คือมีข้อแม้อยู่ข้อเดียว วันนี้เราจะนั่งตลอดรุ่งตั้งแต่บัดนี้จนกระทั่งสว่างเป็นวันใหม่ขึ้นมา ไม่ลุกถ้าไม่เป็นวันใหม่ เว้นข้อเดียวคือมีครูบาอาจารย์หรือพระเณรเกิดเหตุอะไรปัจจุบัน หรือฉุกฉินในวัด เราจะลุกออกไปช่วยเหตุการณ์นั้น มีข้อ

เดียว นอกนั้นไม่มี เจ้าของจะมีอะไรให้มี ความยกเว้นไม่มีเลย เรื่องมีให้มีขึ้นมา เอ้ามีได้ แต่จะยกเว้นเพื่อปฏิบัติตามสิ่งที่มีนั้นไม่ให้เป็น ลงถึงขนาดที่ว่า เอ้า ปวดหนักให้ออกเลย ปวดเบาให้ออกเลย เราจะไม่ลุก เป็นอะไรก็ไม่ลุก ชัดกันนี้ ปวดหนักมันก็เลยไม่ปวด ปวดเบา มันจะปวดได้ยังไง เยี่ยวจะปวดได้ยังไง เหงื่อเต็มตัว น้ำมันออกมาหมดจะปวดเยี่ยวได้ยังไง นั่งตลอดรุ่งไม่มีปวดเยี่ยวแหละ มันปวดได้ยังไงก็เหงื่อเต็มตัว มันยางตายไม่ใช่เหงื่ออะไรนะ ส่วนปวดหนักไม่เคยปวด ถ้าปวดก็ต้องทะลักใส่จีวรกับที่นั่น ลุกขึ้นมาถึงจะไปซัก

เวลาเป็นเด็กมันขี่ไล่ตักแม่ เยี่ยวไล่ตักแม่มาขนาดไหน โตขนาดนี้ขี่ไล่ตัวเองเอาไปซักไม่ได้ เอาไปฆ่าทิ้งเสียมันหนักศาสนา ข้อนี้นะบีบบังคับเลย เอา ปวดหนักให้ออกเลย ปวดเบาให้ออกเลย ให้ลุกไม่มี ไม่มีทางจะลุก บีบ มันก็ไม่เคยปวด นี่คำสั่งค์จริงตั้งลงตรงไหนขาดสะบั้นไปเลย นั่นจะได้กำลังใจอีกนะ จิตเวลามันลงเต็มที่ของมันโถ อะไรจะเทียบได้วะ มันจำนี่ครอบไปหมดเลย ทั้งๆ ที่กองทุกข์กำลังหมุนตัวๆ ไฟเผาร่างกายเหมือนกับไฟไหม้หัวตอ แต่สติปัญญาเป็นน้ำดับไฟ สาดลงไปๆ พอรอบแล้วมันก็ลงผิงเลยเหียว

ที่วันนี้ได้พยานแล้ว วันหลังเรื่องเป็นเรื่องตายไม่มีหวนเลย ชัดกันนี้ฟุ้งๆ ได้ทุกคืน นั่งตลอดรุ่งคืนไหนจะได้ความอัศจรรย์ๆ แต่การนั่งนี้มีความลำบากมาก ต่างกันที่วันไหนที่จิตพิจารณาขอบ ลงได้เร็ว วันนั้นร่างกายก็ไม่บอบช้ำมาก ถ้าวันไหนจิตลงไม่ได้เร็ว พิจารณากันกว่าจะลงนี้แหลม เหมือนกับคนตายทั้งเป็น ถ้าวันเช่นนั้นแล้วเวลาจะลุกขึ้นมา นี่ ต้องได้จับขาตั้งออก เขี่ยตอกออกไว้เสียก่อน แล้วค่อยสังเกตดูเลือดลมมันจะวิ่งของมัน กำหนดคู้ดู คู้ได้เหยียดได้แล้วลุกได้

อันนี้เราเคยล้มแล้ว คือคืนแรกเลยละ มันชัดกันเสียจนมันตายหมดแล้วนี่ ที่นี้เวลาตอนเข้ามามันไม่ได้เจ็บมันตายหมดแล้วนี่มันไม่เจ็บ ลุกก็ล้มตุมเลย อ้าว ทำไมเป็นอย่างนี้ล้มแล้วลุกไม่ขึ้น มันเป็นอย่างนี้ คืบแรกนะ มาดูมันตายหมด เหล่านี้ตายตั้งแต่เอวลงไปตายหมด แล้วค่อยกำหนดดู จนกระทั่งมันคู้ได้เหยียดได้ๆ แล้วที่นี้ก็ลุกได้ วันหลังต่อมาถ้าวันไหนมันบอบช้ำมากๆ วันนั้นเราก็เตรียมทำไว้เลย จะลุกทีเดียวไม่ได้ ต้องจับขาตั้งออกเสียก่อน ให้เลือดลมมันเดินสะดวกๆ แล้วค่อยไปได้

ถ้าวันไหนจิตลงได้เร็ว พิจารณามันรอบตัวๆ ลงได้เร็ว ถึงจะนั่งเวลาเท่ากันก็ตาม พอลุกนี้ไปเลยไม่เจ็บไม่ปวด นี่ขึ้นอยู่กับใจนะ ถ้าวันไหนใจฝึกกรรมานลำบากวันนั้นร่างกายก็บอบช้ำมาก ถ้าวันไหนฝึกกรรมานไม่ได้ลำบาก ลงได้ผิงๆ ลุกแล้วไปเลยต่างกันนะ ได้ทำมาแล้วก็พูดได้สบายซิคนเรา ก็มันเป็นกับตัวเองพูดไม่ได้ยังไง ถ้าลงมันได้ลงแล้ว โธ่ ลืมได้เมื่อไร มันจำไปหมดเลยจิตดวงนี้ ร่างกายหายหมด ทั้งๆ ที่มัน

ทุกข์เผาเราทั้งเป็นๆ นั้นละ เวลามันทุกข์ทุกข์อย่างนั้น บทเวลาจิตพิจารณาจบแล้ว เป็นเหมือนน้ำดับไฟ ดับพริบหมด ร่างกายหายเจ็บเลย เหลือแต่ธรรมชาติอัศจรรย์อยู่ภายใน เป็นอย่างนั้นนะ ที่นี้พอจิตถอนขึ้นมา แล้วพิจารณาอีก ลงอีก วันเช่นนั้นไปได้สบายไม่บอบช้ำ ถ้าวันไหนพิจารณาลำบากๆ วันนั้นลำบากมาก ลูกนี้ต้องได้ทดลองเสียก่อน เขี่ยตเท้าดูก่อน พอลุกไปได้ก็ค่อยลุก ถ้าจะไปลุกผิงผิงล้มตมเลย เราเป็นแต่คืนแรกแล้วมันก็เป็นบทเรียน

นี่ละการฝึกกรรมาใจฟังซิท่านทั้งหลาย คนเราไม่ได้โง่ตลอดเวลา นะ ถึงเวลาจนตรอกจนมุมนี้ ความฉลาดมันจะมาของมันพร้อมกัน สติปัญญาจะหมุนรอบตัวทุกขเวทนาเล็กน้อยเพียงไร มันจะไม่ได้คำนึงถึงกลัวเป็นกลัวตายนะ อะไรจะตายก่อนตายหลัง ทุกข์เหล่านี้ที่เต็มอยู่ในร่างกายนี้ใจเป็นผู้รู้ เอา ให้มันรู้รอบของมัน อะไรจะตายก่อนตายหลังมันก็รอบของมัน สุดท้ายก็ลงผิง นี่การฝึกตัวเอง สำหรับเรานิสัยวาสนาหยาบ ทำอะไรเหมือนว่าเดี๋ยวตายนั้นละกว่าจะได้รู้ได้เห็น แต่รู้เห็นมันก็ถึงใจนะ ถ้าได้รู้อะไร นี่การฝึกเบื้องต้นเป็นอย่างนั้น

ครั้นต่อมาพอมีทุนมีรอนขึ้นมาก็เป็นกำไรขึ้นมาเรื่อยๆ อันเรื่องความเพียรที่ตะเกียกตะกายไม่ต้องพูด นั้นเห็นไหมละจิตดวงนี้ละ มันหากหมุนของมันเรื่อยๆ เพราะทุนที่ประเสริฐเลิศเลอก็คือภายในใจมันสว่างมตลอดอยู่แล้ว พิจารณาเท่าไรชวนขวยความสว่างเพิ่มขึ้นๆ จิตใจดูตึ่มแล้วอยู่กับความเพียร ทั้งวันทั้งคืนอยู่กับความเพียร เป็นเองไม่ต้องบีบบังคับให้พากให้เพียร ไม่ต้อง ได้รั้งเอาไว้ๆ นี่ถึงขั้นมันเป็น..จิต ขั้นมันเป็นคือสติปัญญา ความเพียรเป็นอัตโนมัติทั้งหมดเลย เป็นของตัวเอง ไม่ต้องอาศัยการหนุนการผลักการไส ไม่ต้อง ถึงขั้นแล้วหมุนตลอดวันแต่หลับ

มันเป็นขั้นๆ นะการฝึกหัดอบรมจิตใจ ถ้าถึงขั้นความเพียรอัตโนมัติ สติปัญญาอัตโนมัติแล้วนี้ กิเลสไม่เกิดบอกให้ชัดเลย กิเลสมีอยู่เล็กน้อยมีแต่จะลดลงๆ เบาลง เพราะอำนาจของธรรมดีต้อนเผามันแผลกๆ เอาจนกระทั่งบางครั้งมันขึ้นในจิตเหมือนกัน ฟาดนี้จนกิเลสเหมือนหายเจ็บไปหมดเลย ไม่มีอะไร วางเปล่าหมดเลย ค้นหาที่ไหนก็ไม่เจอ ที่นี้มันก็ขึ้นละซิ หือ นี่มันไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยๆ ขึ้นมาแล้วหรือ กิเลสไม่เห็นมีสักตัววะ แต่มันไม่ได้สำคัญนะ ว่าเฉยๆ ตอนกิเลสมันไม่มีมันว่างทางนี้ธรรมมีละชิธรรมมีอำนาจ ค้นหา หือ ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยๆ ขึ้นมาแล้วหรือ แต่มันไม่ได้สำคัญเท่านั้นเอง แต่รู้ที่อยู่มี ทำไมกิเลสมันไปไหนหมดเวลานี้ สักเดี๋ยวกัโผล่ขึ้นมา ฟัดกันๆ

ถึงขั้นความเพียรอัตโนมัติแล้วกิเลสจะเกิดไม่ได้ มีแต่จะดับไปๆ กิเลสจะเกิดไม่ได้เลยถ้าลงสติปัญญาความเพียรเป็นอัตโนมัติเป็นเอง หมุนตัวๆ แก้กิเลสเป็นลำดับ

ลำดา แก่เองโดยลำพังตัวเอง ไม่ต้องบังคับให้แก้เหมือนเราบังคับทำความเพียร ไม่ได้บังคับ รุ่งเอาไว้ มันผาดโผนมันดูมันดีสำหรับความเพียร จึงว่าขั้นนี้แล้วกิเลสเกิดไม่ได้มีแต่จะมุดมอดลงๆ แล้วก็เชื่อมเข้าหามหาสติมหาปัญญา เชื่อมโยงถึงกันซึมซาบไปหมดเลย อันนี้พูดไม่ถูก เป็นอยู่ประจักษ์ใจแต่พูดออกมาลำบาก มหาสติมหาปัญญานี้ละเอียดลออซึมซาบไปเลยเชียว ทีนี้กิเลสจะเกิดได้ยังไง มีแต่วันดับลงดับมุดมอดลง โผล่ขึ้นมาไม่ได้ขาดสะบั้นๆ ถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติเกรียงไกรหรือมหาสติมหาปัญญาแล้ว กิเลสตัวใดไม่กล้าหาญเลย โผล่ออกมาขาดสะบั้นไปเลย

มันเป็นของมันเองนะ มันสังหารกันเองๆ จึงเรียกว่าอัตโนมัติ จนกระทั่งรวมยอดแล้วมันไม่มีที่ไปมันก็ไหลเข้าสู่วิชาอันเดียว กิเลสทั้งหลายก็ก้านสาขาดอกใบม้วนเข้ามาๆ หาวิชาอันเดียว พอสุดยอดแล้วก็ตมเข้าไปหาวิชา วิชานั้นละเอียดเป็นวัฏจักรใหญ่ มหากษัตริย์ของอวิชา กษัตริย์วัฏจักร ฟาดนี้ขาดสะบั้นลงไปตมเท่านั้นหมดเลย อรหันต์น้อยอรหันต์ใหญ่ไม่ถามที่นี้ ที่แรกยังได้ถาม หือ มันไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยๆ ขึ้นมาแล้วเหอ ว่าให้เจ้าของ เป็นแต่เพียงว่าไม่สำคัญ คือมันว่าง กิเลสไม่มีระยะนั้น

พัดกันไปพัดกันมาจนกระทั่งถึงหลักใหญ่มันอวิชา ขาดสะบั้นลงไปเท่านั้น อรหันต์น้อยก็ไม่ถามอรหันต์ใหญ่ก็ไม่ถามเลย สนฺทิฎฺฐิโก ชั้นสุดยอด นั่นละชั้นสุดยอด ไม่ต้องถามใคร ผางขึ้นมารู้เลย นี่การประกอบความ پاکเพียร ทีนี้พอถึงขั้นนี้แล้วท่านบอกว่า วุสิตํ พุรหมจิริยํ กตํ กรณียํ พรหมจรรยํ ได้อยู่จบแล้ว การปฏิบัติถอดถอน กิเลสนี้ได้สิ้นสุดลงไปแล้ว งานที่จะทำให้งี้กว่านี้ไม่มี พระอรหันต์พอถึงจุดนี้แล้วท่านจึงไม่มีฆ่ากิเลสอีก กิเลสขาดสะบั้นลงไป หมดโดยสิ้นเชิง จึงเรียกว่าเสร็จกิจในพุทธศาสนา งานศาสนาก็สิ้นสุด เสร็จสิ้นได้

ไม่เหมือนงานกิเลส งานกิเลสไม่มีวันจบวันสิ้น ตลอด ตายทิ้งเปล่าๆ งานของธรรมเมื่อถึงจุดยุติแล้วจะทำอะไรอีกก็ทำไม่ได้ ไม่มีอะไรจะทำ หมด ท่านเรียก วุสิตํ พุรหมจิริยํ นี่มันเห็นประจักษ์อยู่ในใจ ตั้งแต่วันนั้นแล้วพระอรหันต์ท่านไม่ได้เพียรฆ่ากิเลสนะ ฆ่าตัวไหน ก็มันหมดไปแล้วเอาอะไรมาฆ่า อย่างที่ท่านใช้กิริยาทำทางตามแง่หนักแง่เบาของสิ่งที่มาเกี่ยวข้อง ควรจะดูจะตันจะเผ็ดจะร้อนขนาดไหนก็เป็นพลังของธรรมทั้งหมดเลย ไม่ได้มีพลังของกิเลสที่จะมาโกรธมาแค้นให้ดูตัวว่ากล่าว ดูเป็นเรื่องธรรมไปหมด ดูก็เป็นเรื่องธรรม แผดขนาดไหนเป็นเรื่องธรรมล้วนๆ กิเลสไม่มีแทรกเข้ามา จึงเรียกว่าเป็นธรรมหมดเลยที่นี้

กิริยาอาการใดที่ท่านแสดงมาไม่มีโทษ เพราะจิตบริสุทธิ์เต็มที่แล้ว มีแต่พลังของธรรมออกมาๆ เท่านั้นเอง การละกิเลสก็ละเท่านั้น ขาดสะบั้นไปแล้วหมดไม่ต้องละ

อีก มันเห็นประจักษ์ นี่ละพุทธศาสนาพระพุทธเจ้าของเราประกาศทำทนายให้นักปฏิบัติ ทั้งหลายปฏิบัติดูซิ พุทธศาสนาคือตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน ตลาดเพชรฆาตสังหารกิเลสอยู่ที่นั่นหมด เอาให้มันเห็นชินะ สดๆ ร้อนๆ เหมือนพระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้าตลอด ไปที่ไหนเหมือนพระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้า แล้วครีล้ำสมัยไปไหนพิจารณาซิ อันนี้มันกิเลสหลอกคนต่างหากนี่ ธรรมะไม่หลอก อกาลิโก ฟังซิ ทั้งกิเลสก็เป็น อกาลิโก ทั้งธรรมก็เป็น อกาลิโก ใครทำความดีความชั่วได้ดีได้ชั่วเสมอกันหมดพากันจำเอานะ

มาอบรมศีลธรรมให้ได้ศีลธรรมไปบังคับจิตใจตัวเอง ถ้าปล่อยให้กิเลสบังคับจมนะ จมๆ อย่างที่เขาเป็นอยู่เวลานี้ เฉพาะอย่างยิ่งวงรัฐบาลกำลังก่อไฟเผาประเทศชาติบ้านเมืองของเราอยู่ที่นี่ เราพูดได้อย่างชัดเจน เอาธรรมออกพูด ธรรมสอนโลกสอนไม่ได้มีหรือ พระพุทธเจ้าสอนโลกมาสามโลกธาตุศาสดาทั้งนั้นนะสอน ไม่มีใครสอนได้นอกจากศาสดา นี่ก็เอาธรรมนี้มาสอนโลก โลกเป็นยังงี้ก็รู้จักเห็นกันอยู่ที่นี่ทำไมจะพูดตำหนิติเตียนติชมกันไม่ได้

อย่างเวลานี้รัฐบาลกำลังมูทะลุ รัฐบาลปัจจุบันนี้กำลังมูทะลุ ไม่ฟังเสียงผู้เสียคนเสียงใครทั้งนั้น จะฟังแต่เสียงตัวเองที่ตัวเลวร้ายที่สุด เป็นมหากภัยทำลายชาติศาสนา พระมหากษัตริย์ จะฟังแต่อำนาจปาเถื่อนนี้อย่างเดียวเท่านั้น มันจึงมูทะลุหน้าตื้อหน้าด้านที่สุด ไม่มีรัฐบาลใดที่จะเสมอรัฐบาลปัจจุบันนี้ เรียกว่าด้านที่สุดเลย ฟังเสียงครูเสียงอาจารย์หรือไม่ฟังก็ไม่ทราบ เราเคยกระตุกเหมือนกัน ฟังหรือไม่ฟัง ถ้าฟังก็ต้องแก้ไขตัดแปลงตามธรรมจะราบรื่นต่อไป ถ้าไม่ฟังแล้วก็มูทะลุนี้พาจม จะอวดตนขนาดไหนก็ตามไม่มีทางที่จะเจริญได้ จมบอกตรงๆ เลยถ้าฝืนธรรม

ธรรมเป็นของเลิศเลอ กิเลสเลิศเลอที่ไหน ความสำคัญตนต่างหากเป็นกิเลส ความสำคัญที่เป็นกิเลสนี้พาให้ดำเนินพาให้เป็นไปจม ชาติจม ศาสนา พระมหากษัตริย์จม ตัวเองจม ถ้าปฏิบัติตามธรรมแก้ไขตัดแปลงก็ฟื้นตัวขึ้นมาได้ นี่เราก็สอนแล้ว สอนรัฐบาลนี้เราก็สอนแล้ว ถ้าหากว่าไม่ยอมก็เป็นกรรมของสัตว์เท่านั้น เพราะธรรมสอนธรรมไม่ได้ไปบีบบังคับใคร ใครจะเอาก็เอาใครไม่เอาก็แล้วแต่ นี่ก็ได้สอนเต็มภูมิแล้วเห็นชัดเจนรัฐบาลของเราเวลานี้กำลังเลอะเทอะมาก จะไม่ฟังเสียงใครเลย จะฟังเสียงตั้งแต่มหากษัตริย์ อันทพาลที่นำโลกมันนำให้ลุ่มให้จมนี่เท่านั้น อย่างอื่นไม่มี จึงน่าสลดสังเวชนะ เมืองไทยเราจะจมไปเพราะคนๆ เดียวสองคนนี่หรือ คนดีมีตั้งมากมายจะไม่พากันฟื้นได้หรือ เอ้า พิจารณาให้ตึ้นนะ เอาละพอเทศน์เท่านั้นพอ เหนื่อย

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร
FM 103.25 MHz